

G A N G O D V Á Ž N Ý C H

CHAPADLA OHNĚ

Ívona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Chapadla ohně

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Chapadla ohně – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

CHAPADLA OHNĚ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Mé rodině se vzpomínkou na tenerífská putování

© Ivona Brezinová, 2022

Illustrations © Matyáš Namai, 2022

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-06720-9

ISBN e-knihy 978-80-00-06729-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06730-8 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06728-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Nultý smysl

„Dámy a pánové, pod námi je pobřeží Portugalska a brzy opustíme evropský vzdušný prostor. Nyní nás čeká let nad Atlantikem. Nalézáme se ve výšce 9500 metrů a venkovní teplota je -42°C . Ostrov Tenerife, kam bychom měli dorazit za dvě hodiny, hlásí příjemných 26°C .“

Čtrnáctiletou Marianu po třech hodinách letu zmohl spánek. Hlášení z pilotní kabiny ji však trochu probralo.

„Dvacet šest stupňů... bezva,“ zamumlala spokojeně a zavrtěla se, aby našla pohodlnou polohu k pokračujícímu klimbání.

Jak pohnula hlavou, u kořínků ji zatahalo.

„Ležíš mi na vlasech,“ šťouchla do vedle sedícího Jonáše. Nebo to není Jonáš?

„Tati, ty nakonec letíš s námi?“ mžourala překvapeně na postavu uvelebenou na sousedním sedadle.

„Spi, Mariano,“ ozval se šepot.

„To je dobře, že jsi tu taky,“ broukla spokojeně.

„Dámy a pánové, zůstaňte, prosím, na místech a zapněte si bezpečnostní pásy. Opěradla sedadel nechte ve vzpřímené poloze. Po dobu startu nepoužívejte mobilní telefony, děkujeme.“

Mariana se neklidně rozhlédla. Co to letuška hlásí? Jaký start?

„Je hrozná mlha,“ ozval se hlas zprava.

„A Las Palmas nepřijímá. Měli tam teroristický útok, takže všechny lety na Kanárské ostrovy odklánějí sem,“ přidal se hlas z levé strany.

„To není dobré. Zdejší letiště má jen jednu dráhu. A na ří-

dicí věži pouhé dva dispečery. Bude tu šrumeček, až se sem všichni naválí. Už abychom byli ve vzduchu.“

Marianě hovor nedával smysl. Copak nejsou ve vzduchu a nechystají se na přistání? Kolik je vlastně hodin? Navykklým pohybem chtěla nahnat displej, ale zápěstí bylo prázdné.

„Musíme dotankovat,“ uslyšela tátu. „V nádrži je deset tisíc litrů. Potřebujeme šestnáct tisíc.“

„Spíš víc,“ namítl kdosi. „Cíl je na hranici doletu plné nádrže. Dvacet tisíc litrů. Natankujte plnou, prosím. Platím kartou.“

Co to melou? pomyslela si Mariana a vyhlédla kulatým okýnkem do mléčného bíla.

„Letíme v mracích?“ zeptala se.

„Letíme?“ rozesmál se hlas. „To fakt ne.“

„Čekáme na start. Před námi jsou ještě asi tři letadla,“ vysvětlil jí tatínek.

„Kde vlastně jsme? A kam letíme?“ nechápala.

„Kde jsme? Přece na letišti Los Rodeos na Tenerife,“ usmál se táta. „A kam letíme? To...“

„Počkej,“ přerušila ho. „Takže jsme vážně přistáli? Myslela jsem, že jsme v mracích.“

„Taky jsme, Mariano,“ ujal se důležité slova desetiletý kamarád Tim. „Zdejší letiště leží v nadmořské výšce 600 metrů a studený vzduch vanoucí od oceánu se tu sráží s tím horkým z pláží. Takže celý horský masív Tenerife je často zahalený oblaky.“

Mariana se po malém vševědovi roztrpčeně ohlédla. Neměla náladu poslouchat jeho moudra. Ale kamarádovo sedadlo zničehonic obsadil někdo jiný. Její rozpaky přerušilo hlášení.

„Tady řídicí věž. Blokujete startovací dráhu, Papa Alfa 1736. Rolujte na vedlejší pojezdovou ranvej spojovací dráhou C3. Let KLM 4805 čeká na povolení ke startu, až uvolníte prostor. Potvrďte, Papa Alfa 1736.“

„Alfa?“ povytáhla Mariana obočí. „Ta přece zůstala doma. I s Betou.“

„Tady Alfa 1736. Rozumím. Kde je spojovací dráha C3? Nic nevidím. Nevidím v té mlze na krok!“

„Asi jsme dráhu C3 minuli,“ povzdychl si táta vedle Mariany. „Zkus popojet ke spojce C4, Jonáši,“ křikl do mobilu.

Jonáši? Copak Jonáš umí pilotovat letadlo? vyděsila se Mariana. Je jen o rok starší než já!

„KLM 4805 už chce do vzduchu. Vypadneme odsud, ať mu nestojíme v cestě!“ ozval se další hlas z reproduktoru.

Byl zdeformovaný nakřáplým šustěním, avšak Mariana přesto poznala Hardyho.

„Hardy je taky v kokpitu? Vůbec tomu nerozumím...“ po-

kusila se upoutat na sebe pozornost a zatahala tátu za rukáv. „Co se to děje?“

„Tady věž. Už jste opustili dráhu, Papa Alfa 1736?“

„Ještě ne. Ale už jsme u odbočky,“ zachrastilo od stropu.

„Letadlo! Tam, vidíte? To je ten KLM 4805! Jak to, že už startuje? Vždyť nedostal povolení,“ zazněl zděšený křik.

Na úvahy však nebylo kdy.

„Přibližuje se! Sleduj, Jonáši! Vždyť se srazíme! Ten idiot jede na nás!“ řval Hardy.

„Jede na nás... jede na nás!“ zakvílel dívčí hlas na sedadle za Marianou.

Ten hlas taky zná. Jen už ho dlouho neslyšela.

„Jed pryč! Jed! Jed!“

To křičel Tim, uvědomila si Mariana. Copak jsou všichni tři kluci z jejich party v pilotní kabině? Kdo je tam pustil?

Náraz skoro nevnímala. Nedostavilo se žádné prudké trhnutí. Uvědomovala si jenom dlouhý zpomalený pohyb, který se ale nedal zastavit. Jako když člověk ve snu padá. Ale Mariana nepadala dolů. Jen se nekonečně pomalu sunula dopředu. S hlavou skloněnou do klína. S rukama zapřenýma o sedačku před sebou. Bosá cítila, jak ji zebou nohy.

Její tělo pořád postupovalo vpřed. Kolem létala zavazadla, povlávající oblečení, blondatá paruka, časopis s široce rozpjatými stránkami, plastové obložení kabiny a pak i kusy plechu. Dýchací přístroje spadly ze stropu nad sedadly a teď utržené pluly prostorem jako předčasně vylíhnutí motýli bez křídel.

Marianu zarazilo, že nic neslyší. Žádný skřípot kovu, lámání plastu, řinkot skla, trhání potahů rozšklebených sedadel. Žádný řev, křik ani pláč. Asi jsem tím nárazem přišla o sluch, usoudila.

A pak ucítla kouř. Zprvu jen slabý náznak. Jen jako když zkratuje kabel a roztaví plastovou zásuvku. Nebo když jednou sama omylem postavila rozžhavenou žehličku na halenku z umělého vlákna a odběhla si do pokoje pro mobil. Byl to mžik, ale než se vrátila, pod žehličkou už doutnal spečený chuchvalec. Ten pach nezapomene. Ten pach...

Věděla, co bude následovat. Při srážce dvou letadel, byť se srazila na letištní ploše, dojde k výbuchu palivových nádrží. Desítky tisíc litrů leteckého benzínu se vznítí. Plameny roztaví kov trupu a pohltí všechno neživé i živé.

„Uhoříme tady! Pryč! Já chci ven! Johanko! Musíme ven!“

„Mariano!“

„Musíme ven!“ zasípala.

„Mariano, vzbud se! Něco se ti zdálo.“

„Cože?“

Posadila se na posteli, zbrocená potem. Vytřeštěnýma očima se rozhlížela zšeřelou místností.

„Kde je Johanka? Zůstala uvnitř?“

Pokoj náhle zalilo světlo lampičky. Nad Marianou se skláněla ustaraná tvář.

„Johanka přece umřela, Marianko. V tom autě... Už jsou to tři roky.“

„Mami,“ vzlykla Mariana a popadla ji kolem krku. „To byl příšerný sen. A... táta?“

„Co táta? Tatínek je v pořádku doma. Klid. Zkus ještě spát,“ pohladila ji maminka po zcuchané, temně zrzavé hřívě dlouhých vlasů. „Je teprve půl pátý.“

„Já nemůžu. Nechci. Bojím se, aby se mi sen nevrátil... seděli jsme v letadle... na ranveji. A pak... pak do nás narazilo druhé letadlo... a Johanka... Johanka tam byla se

mnou," vzlykla Mariana, když si vzpomněla na zemřelou kamarádku.

„Myslím, že se ti propojila ta nešťastná autonehoda a Timovo včerejší barvitě líčení letecké tragédie, co se tady před lety stala," pokývala maminka hlavou. „Musím přiznat, že Tim má případ nastudovaný, jako by se účastnil vyšetřování. Když opakoval slova, která tehdy zaznamenala černá skříňka, taky mi šel mráz po zádech.“

„No jasně! Tim," došlo Marianě, kde se vzal podnět k jejímu neblahému snu. „Ráno toho malého skřeta utopím v moři," dodala naoko krvežíznivě.

„Tak jo," pohladila ji maminka. „Ale teď zkus znovu usnout.“

Mariana se poslušně zavrtala do deky. Pak se obrátila na druhý bok. Polštář si dala přes hlavu a zase ho odhodila.

„Já nemůžu," zakvílela zoufale. „Pořád cítím ten puch!“

„Mělas živý sen. To zaspíš," zkoušela ji maminka uklidnit.

Jenže s Marianou nebyla řeč. Dál si mlela svou.

„Jako bych tam byla. Pocit, že se něco pálí a že letadlo může každou chvíli vyletět do vzduchu... Já to teď prostě z hlavy nedostanu. A z nosu taky ne," dodala vzdorovitě.

„Napij se. Opláchni si obličej.“

„To nepomůže," zahučela Mariana, přesto vylezla z postele.

Stále ještě roztřesená se loudala do koupelny. Když se však přiblížila ke dveřím na chodbu, roztrpčeně nakrčila nos.

„Řekla bych, že je to čím dál horší.“

Paní Jandová se neúspěšně pokusila potlačit zívnutí. Pětihodinový let byl únavný a zítra mají nabitý program. Měly by se obě pořádně vyspat.

„Přisahal bych..." ozvala se Mariana ode dveří.

„Proč odemykáš?" namítla maminka nespokojeně.

„...že někde doopravdy hoří!“